

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 3 czerwca 2008 r., sygn. akt V Ca (...),
w sprawie z powództwa J. Ł.
przeciwko S. J.
o zapłatę 14.000 zł,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 3 czerwca 2008 r., V Ca (...) wniósł w imieniu powoda adwokat, który reprezentował go w postępowaniu zakończonym wskazanym wyrokiem. Wezwany przez Sąd do uzupełnienia braków skargi przez oznaczenie stron oraz złożenie pełnomocnictwa do wniesienia skargi, adwokat ten złożył pełnomocnictwo „w sprawie V Ca (...) Sądu Okręgowego w S. przed Sądami i innymi organami państwowymi”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest sprawą autonomiczną i odrębną w stosunku do sprawy zakończonej orzeczeniem zaskarżonym skargą, mającą charakter szczególnego środka prawnego. Nie budzi wątpliwości w jednolitym w tym zakresie orzecznictwie Sądu Najwyższego, że do wniesienia tej skargi konieczne jest uzyskanie i złożenie pełnomocnictwa obejmującego

umocowanie do zastępowania skarżącego w postępowaniu z tej skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2005 r., V CZ 61/05 i z dnia 9 czerwca 2006 r., IV CZ 47/06, niepubl.).

Brak skargi polegający na niezłożeniu wraz z samą skargą takiego pełnomocnictwa może być usunięty na wezwanie sądu, prawidłowo zatem Sąd Okręgowy dokonał takiego wezwania na podstawie art. 424⁶ § 2 k.p.c., pod rygorem odrzucenia skargi. Brak ten nie został usunięty, bowiem – pomimo wyraźnego i prawidłowego zarządzenia przewodniczącego Sądu – złożono pełnomocnictwo o przytoczonej wyżej treści, nie zawierające umocowania do zastępowania powoda w sprawie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem, którą z całą pewnością nie jest sprawa Sądu Okręgowego w S. Skarga ulegała zatem odrzuceniu na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c., lecz wobec tego, że nie uczynił tego Sąd Okręgowy, o odrzuceniu skargi orzekł Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Niezależnie od wskazanej przyczyny odrzucenia, zachodziły inne jeszcze przyczyny, czyniące skargę niedopuszczalną i stanowiące niezależną podstawę jej odrzucenia przez Sąd Najwyższy.

Skarga powoda nie spełnia wymagań konstrukcyjnych skargi ujętych: 1. w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., gdyż nie wskazuje przepisu prawa, z którym orzeczenie jest niezgodne, co stanowi wymaganie odrębne w stosunku do wskazania podstaw skargi 2. w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż nie stanowi uprawdopodobnienia szkody stwierdzenie powoda, że „zaskarżony wyrok zamyka powodowi drogę do uzyskania odszkodowania nawet w granicach kwoty pieniędzy zabranej przez pozwanego, a więc wyrządzona tym orzeczeniem szkoda jest ewidentna” 3. w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., gdyż nie jest wypełnieniem zawartego w nim wymagania stwierdzenie, że „nie jest możliwe dochodzenie odszkodowania za nie wykonanie umowy w innym procesie ani w jakimkolwiek postępowaniu zgodnym z prawem albowiem ocena prawna stanu faktycznego jest przeszkodą w postaci zarzutu osadzenia sprawy”.

Z omówionych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. skargę odrzucił.